4076

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

ТИЖНЕВИК

THE UKRAINIAN WORD

ЦІНА 50 пф.
Виходить: щотижня під неділю

Ч. 1. Регенсбург, неділя 30 червня 1946 Рік І.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ-АРХІВ
№ 490

Українським Лицарям Любови
клонимо голову в пошані

Немає в світі ані фізичному ані метафізичному кращої чесноти і вищого закона над закон любови. Коли інші чесноти і другі закони є звичайно дочасні і тільки середниками до цілі — то любов сама в собі є й найкращим середником і найвищою ціллю. Любов є вічною, любов є найвищим Ідеалом, а рівночасно цей найвищий Ідеал є самою любов'ю. Навіть віра і надія скінчаться, а любов вічно буде жити!

Любов до дечого чи до когось — це така непереможна сила, що її годі опертися. Наче стихійна сила водопаду на розбурханих хвилях лушпиною вона кидає людиною не раз й залізного характеру від чину до чину, детермінує людину, магнетизмом тягне її від посвяти аж до героїзму, так далеко, що людина з любови й життя своє дає. Як символ любови відомий нам образець навіть і в звіринному світі, де пелікан своїми внутренностями кормить своїх малят. Ця геройська любов у очах і понятті сучасності творить часто мрійників і диваків чи говорячи інакше лицарів безумства, але в майбутності це справжні герої, безсмертні лицарі всього народу й навіть людства.

В об'єктивному понятті — як різним є наше життя, так різною є любов: Не говоримо тут про платонічну любов молоденького гімназиста — хоч як часом вона є взнесла, «єдина» і на... ціле життя, не йде нам тут про посвяту вченого чи дослідника до своїх творів — тих вічних каменярів на шляху поступу, навіть й не про святу любов матери до дитини, хоч як хотілося б з нагоди «Свята Матери» пару слів й про цю останню сказати.

На цьому місці **йдучи за нашою величною зеленосвяточною традиціею на Рідній Землі. — Ми хочемо склонити голову перед святими тінями Тих, які себе посвятили найвищим Ідеалам,** які впали на полі слави чи життя, а чим більше тої жертви наріг приносить — то тим краще і буйніше його життя, тим воно чарівніше. **Кровна (чи й безкровна) жертва лицарів любови — це золоті сторінки в історії кожного народу!** Ці лицарі любови надають пошани й змісту самій нації, вони є мозгом й душею нації, вони творять її «я», її історію. По скількості і якості тих жертв другі народи цінять дану націю, бо немає їх — немає нації, вони ж це вицвіт нації. І хоч деколи наїзник задурманить її фатаморганою «Нової Европи» чи полонить на часок приманою національною по формі, а інтернаціональною по змісту — то не скує він її духа ані слова живого, як довго ще в неї живуть ці лицарі любови.

І. Кісіль.

В дні торжества 35-ліття українського Пласту; урочисте Богослужение в Регенсбурзі.

Осяги в праці УНРРА
матеріяльна і моральна допомога

На основі пресових звідомлень довідуємося, що до кінця 31. ІІІ. ц. р. УНРРА перевезла з-за моря, себто з Америки 8,2 мільони тон харчів і різних потрібних у своїй допоміжній акції матеріялів, вартости 1.1 мільярда долярів. Частину з цього дала Америка, а саме 6 мільонів тон, вартости 750 мільонів долярів. УНРРА дала поміч голодуючим і потребуючим країнам, одначе її завдання ще не скінчене тому, що нужда далі лютує та треба на найближчі тижні й місяці далі помагати потребуючим. Щоб це завдання як слід виконати, потрібна мирна співпраця об'єднаних народів, адже не може бути, мова про мир і спокій, коли нужда й голод загрожують людям і країнам. Тимто президент Труман зажадав негайно призначити на цілі УНРРА дальших 465 мільонів долярів. Крім допомоги потребуючим і війною знищеним країнам УНРРА має за завдання допомагати 1,600.000 европейським утікачам. У зв'язку з працею УНРРА відбулася 20. ц. м. нарада міжнародного господарського збору для лихих часів при співучасті 19 членів об'єднаних націй; совіти не прислали свого заступника. При обговоренню справ утікачів совіти поставили внесок, щоб «прочистити» всі табори еміґрантів у Німеччині та в Австрії та допустити місії окремих урядів, які своїх к. громадян старалися б переконати щодо повороту до батьківщини. Совіти думають, що еміґранти мають неточні та брехливі відомості про життя в їх рідних країнах. З того приводу багато людей здержується вертатися додому та їх думки про життєві обставини в краю є «фальшивою пропагандою» затроєні. Щоб протиставитися цій «фальшивій пропаганді» — домагаються совіти допустити на терен таборів місії окремих країн, щоб вони могли поширити правду про життя та обставини в краю, до якого мали б вертатися еміґранти. Одначе це совітське внесення перепало рішенням 11 проти 5 голосів; за те постановлено передати цю справу міжнародній організації для втікачів, та вона має подбати — як і хто буде повідомлювати еміґрантів про обставини в їх батьківщині. Нова організація для втікачів буде мати за завдання перебрати діяльність УНРРА, коли УНРРА найдалі при кінці цього року припинить свої праці.

СКІЛЬКИ ЧУЖИНЦІВ

На терені Баварії є 354 тисячі чужинців (а в усій амер. смузі 532 тисячі); з поміж них 194 тисяч живуть у таборах УНРРА та 160 тисяч на приватних мешканнях. У цьому числі можуть бути зараховані німці з Румунії та інші.

На процесі в Нюрнберзі
50 тисяч дітей вивезено примусово

Про перебіг процесу в Нюрнберзі в двох минулих місяцях знають наші читачі з інших українських часописів, або теж із радія та з німецьких газет. Одначе зізнання колишнього провідника німецької молоді та «гавляйтера» у Відні, Бальдура Шираха дуже важні. Він сам признає: «Так, це моя вина, що я виховував молодь для людини, яка була масовим убивником». Далі він мусить признати на основі виказаних американським прокуратором Т. Й. Дором друкованих пісень і різних програм спортових днів, що т. зв. «Гітлерюгенд» була протицерковною, протижидівською організацією та була з'організована на військовий лад з таким же духом. Ширах не міг того затаїти, що 40 до 50 тисяч дітей від 10 до 14 років вивезено примусово зі сходу до Німеччини. З цих дітей лише малу частину вдалося досьогодні відшукати та врятувати.

Черговий обвинувачений, генеральний уповноважнений для праці Заукель, зізнав, що про приготування до війни довідався в останній хвилині перед її вибухом. Він дуже поважав Гітлера, але стояв здалека від його. Концентраційний табор у Бухенвальді він відвідував, але не бачив там жадних непорядків і не знав нічого про звірства в цьому таборі. Під його опікою були тільки ті робітники, що находилися в Німеччині до вибуху війни. Він теж не може — мовляв — відповідати за мільони примусово вивезених робітників з України, — бо це справа комісара Коха, який висилав людей масово та примусово зі сходу до Німеччини.

Дальше зізнавав у своїй справі ген. Йодль, що разом з Гітлером кермував воєнним зусиллям Німеччини. Він не погоджувався з Гітлером, коли той приказав розстрілювати аліянтських летунів, полонених коло міста Саган; між ним та Гітлером приходило під кінець війни дуже часто до суперечок; Йодль думав уступити зі свого становища, але боявся з тим іти до Гітлера, хоч у іншому він мав — як відвагу рідкий випадок серед нім. генералів, заявити свою власну, протилежну до Гітлерової думку.

З черги після переслухання всіх обвинуваченых промовлятимуть їх оборонці.

600 УКРАЇНСЬКИХ СИРІТ

мають спровадити ще в цьому році до Америки. Заклик у цій справі оголосив в українських часописах за океаном Злучений Український Допоміговий Комітет. В заклику сказано, що на ту ціль Комітет зложив уже 50.000 долярів, що вистачить на забезпеку коштів подорожі покищо для 250 дітей із західної Европи. На кошти спровадження дальших 350 дітей Комітет потребує ще 70.000 долярів, що їх сподіється зібрати в найближчому часі.

СВІТЕ ТИХИЙ, КРАЮ МИЛИЙ, МОЯ УКРАЇНО!..

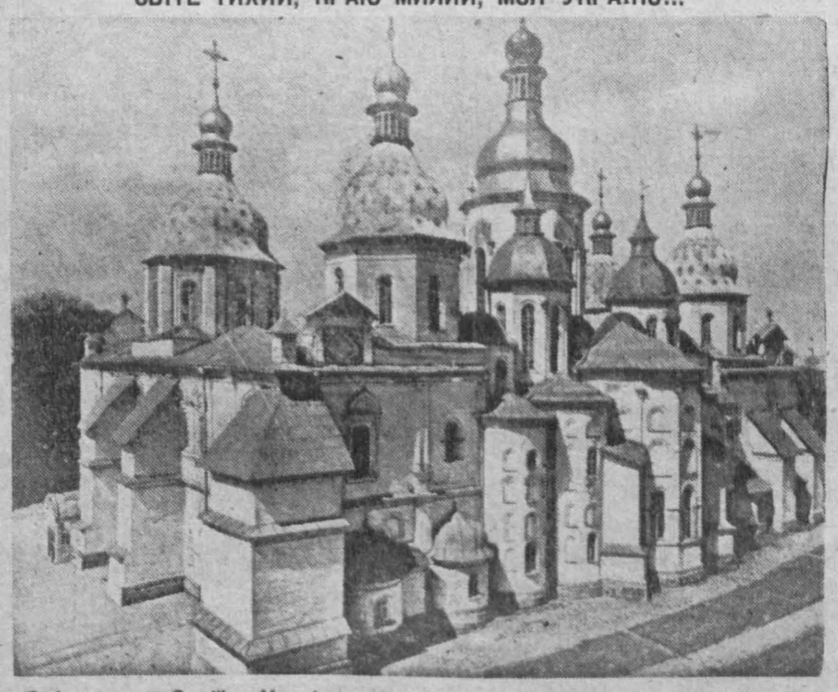

Собор святої Софії в Києві — символ української величі й слави.

Всі прийдемо з привітом

Греко-католицьке Душпастирство Регенсбург II подає до відома, що в неділю, дня 30. червня ц. р. прибуде на канонічну візитацію нашої парохії Їх Ексцеленція Апостольський Візитатор і Адміністратор греко-католицької Церкви в Німеччині о. Николай Войковський.

Порядок візитації:

год. 7. рано читана Служба Божа в церкві на оселі;

год. 9.30 Процесіональне привітання Ординарія перед брамою Церкви;

год. 10. Соборна Служба Божа, яку відслужить Їх Ексцеленція в сослуженні місцевого духовенства;

год. 4. попол. удїлення авдієнцій в парохіяльній канцелярії І/29;

год. 5. попол. Молебен до Серця Христового з проповідю, який відправить в сослуженні місцевого духовенства Їх Ексцеленція о. Ординарій.

Шануймо нашу національну назву!

Панам редакторам до відома

У багатьох осередках-таборах, що в них живуть утікачі-емігранти українці, появляються стало чи періодично друковані слова. Це преса, або друкована, або іншим технічним способом відбивана, що служить місцевим таборовим потребам, чи теж інформує ближчу свою громаду про свої та світові найважніші й найновіші події.

До оцінки цих різних і окремих видань ми не підходимо; зате треба всім нашим великим і малим редакторам, їх співробітникам і дописувачам голосно сказати: Шануйте нашу національну назву. Адже, ми український нарід, ми українці та все, що наше, це українське. Ото ж і наша рідна пісня — це українська пісня; наш національний танок — це український танок; наш національний одяг — це український одяг; наші славні хористи, співаки, бандуристи — це українські хористи, українські співаки, українські бандуристи. Наші національні свята — це українські свята; наш побут — це український побут; наші звичаї — це українські звичаї; наша традиція — це українська традиція; наша історія — це українська історія; наша географія — це українська географія; наша музика — це українська музика; наші вчені — це українські вчені; наші поети — це українські поети; наші письменники — це українські письменники; наші діячі — це українські діячі; наші фахівці — це українські фахівці; наші діти — це українські діти і т. д. і т. д.

—До того така довга викладова лекція? — дехто запитає. — Адже про те ми всі дуже добре знаємо, що й пісня, і наші хористи, і наша бандура, і наша традиція, і наші вчені та й поети, письменники та ще й редактори — вони українські вчені, українські поети, українські письменники, українські редактори.

— Так — відповідаємо — український загал знає і знають теж українські свідомі громадяни — що саме українське — так воно було, є та й буде завжди українським.

Одначе на превеликий жаль і собі на сором не знають цього різні панове редактори від різних газет і видань. Якою міркою не мірити б усіх цих великих від малих «газет» газетних працівників — на одне виходить. — Або вони неуки, або вони нарочно в своїх виданнях заедно пишуть: «укр. нарід»; «укр. пісня»; «укр. мова»; «укр. театр. вистава»; без кінця «укр.» та «укр.».

Просимо тепер наших Читачів розсудити: — Існує «укр.» нарід? Ми всі знаємо, що є український нарід!

Далі: — Що таке «укр.» пісня? Чи украдена, чи укріплена, чи може інша пісня? Бо українська пісня була завжди українською, є українською, та завжди українською піснею буде! І т.д.

Хто цього не знає, хай здалека держить руки від українського друкованого слова. Тут нема й не треба жадного ближчого пояснення; чи вияснення. А панам редакторам начальним (за недогляд!), підначальним (за лінивство!) — і референтам від преси (за недбайливість!) — усім треба за скорочення нашої національної назви великими редакційними ножицями вуха обрізувати!

Твердо стоять на стійці

Українські жінки при праці

З великою пошаною та з признанням треба підходити до українського жіноцтва на терені Регенсбурга та округи за їх сильну волю всім зусиллям працювати для спільного нашого національного добра.

Українські жінки в Регенсбурзі одні з перших з'організувалися на еміграції, вже 2 липня 1945 р. вони створили Жіночу Секцію з метою згуртувати українське жіноцтво всіх народніх верств, із усіх угруплувань і з усіх земель України. Зразу ця організація нараховувала к. 50 членів.

Життєві умовини на еміграції самі вказували, за яку працю треба в першу чергу братися; курси англійської мови, організація дитячого садку, опіка над жінками, дітьми та молодю, відвідування хворих, допомога потребуючим, фаховий вишкіл і перевишкіл, пропаганда українського мистецтва та культурно-освітня праця — це перші, головні завдання.

Перші кроки були дуже важкі, одначе сильні духом українські жінки на чолі зі своєю Управою перебороли всі труднощі. На перших, започаткованих Жіночою Секцією курсах англійської мови 80 осіб беруть участь. З черги в співпраці з Батьківським Кружком улаштовано чайний вечір і дохід призначено для незаможних учнів. Місяць жовтень приніс зі собою зміни на краще та Жіноча Секція нав'язала контакт з УНРРА і зорганізувала виставку ручних робіт різних національних груп. Ця виставка була доброю пропагандою українського мистецтва. По переході на оселю негайно відкрито дитячий садок, який дуже гарно розвивається. На загальних зборах 9. XII. 1945 р. в порозумінню з представницею »Об'єднання Українських Жінок на еміграції» переорганізовано Жіночу Секцію та нова Управа почала далі працювати в культурно-виховній та допоміговій ділянках. Дитячий садок, організація імпрез, ялинка для дитячого садка, участь дітей на святі Шевченка, Свято Весни 12 квітня, співпраця з українським Пластом, 3-місячні курси крою та шиття, організація кравецької майстерні для всіх національних груп, майстерня для виробу ляльок, забавок і трикотарських виробів — це тільки мале звено в загальному та доказ на те, що працьовитість, вміння та хист української жінки не знають жадних перешкод і раз намічене діло послідовно, а то й посвятою ведуть до бажаної цілі. Суспільна опіка, збірки, опіка над хворими, відвідини в лічниці, до сльоз зворушуючі події — коли саме діяльні членкині жіночого об'єднання беруть під свої охоронні крила нещасну, покинуту жінку, яка сама з маленькою дитинкою залишилася; вони кормлять, вдягають і теплими материнськими руками нещасних сиріт пригортають до себе. Поміч українським студентам, що на німецьких картках, а вже зустріч та вітання Великого Гостя, Впр. о. д-ра Кушніра, що приїхав від наших Братів зза океану навідатися та довідатися про нашу мачешину долю — цього ніхто в світі не потрапить так щиро й так тепло влаштувати — лише українська жінка. Окрема сторінка діяльности це жіночий з'їзд у Ашафенбурзі, організація жіноцтва на області, поїздки до Ноймаркту, Ляндсгуту, Пассау та до Каму, прощання одної з приятельок українців — культурно-освітньої референтки УНРРА, американки міс Нфроммер, Свято Перемоги та в часі свята попис дитячого садка й дуже по-мистецькому влаштована виставка українського мистецтва (вишивки, гуцульські вироби, кераміка, тощо), зокрема кравецької робітні та майстерні ляльок, забавок тощо, дитячі ясла та виготовлення віконних заслон, плащів, ручників та інших річей для малої дітвори — оце все теж праця місцевих жінок. Курси крою та шиття під фаховим проводом учительок, вишивкарський, трикотарський курси — це докази на те, що українська жінка не тільки громадянка, але вона знає, що кожна праця — хоч і важка — вона є благословенням для людини.

„ДОВГІ ВІКИ НІВЕЧАТЬ І КАМІННЯ І ВИСИПАНІ МОГИЛИ, АЛЕ ЧАС НЕ МАЄ СИЛИ НАД КНИГОЮ". —

ПРОСИМО ДО СПІВПРАЦІ

Оцим звертаємося до Українського Громадянства зі закликом тісно співпрацювати з нами в редагуванні часопису «Українське Слово».

Наша програма коротка, а саме: добро української нації.

Матеріяли, статті, дописи просимо посилати на адресу: Редакція «Українське Слово», Регенсбург, Ганггоферзідлюнг, УНРРА, Team 120.

Редакційна Колегія.

ПЕРЕГОНИ В ЗБРОЄННЯХ

На запит — чи нові перегони зброєнь у світі вже почалися, президент Трумен відповів: Безперечно. Але ми думаємо, що Америка не дасть себе випередити.

Важніші події в світі

З найважніших подій у минулих тижнях у різних державах Европи — це вибори до законодатних установ. Франція — всупереч усяким політичним міркуванням і сподіванням вийшла переможно за формування своєї влади: а саме перше місце здобув республіканський народній рух (Католицька партія) з 160 мандатами, на другому місці стоять комуністи з 145 мандатами, далі соціялісти 115, республік. партія свободи 59, союз республік. лівиці 43; на чолі нового французького уряду стоятиме Бідо, член першої партії. Італія перевела вибори, получені з народнім голосуванням за форму правління (монархія, чи республіка?) та переможно вийшла, християнсько-демократична партія більшостю голосів.

На Чехії та Мадярщині перемогли комуністи та на Словаччині католики.

Справа перської нафти далі валкується та як подає преса, становище Москви в цій справі зовсім ясне, а саме Москві головно йде про перську нафту. Іранська продукція нафти стоїть на 4, місці у світовій продукції.

В Греції робітники не послухали комуністичного заклику та не страйкували.

Зі столиці Мадярщини з Будапешту повідомили про протижидівські виступи в зв'язку з процесом у селі Кунмадярасі проти одного профашистівського вчителя з приводу чого нацисти пустили чутку, що жиди власники крамниць роблять ковбасу з м'яса крадених дітей. Юрба пограбувала жидівські склепи, вбито 3-ох жидів і 17 поранено. Поліція заарештувала 120 осіб, яких за провину судитиме військовий суд.

ПАМ'ЯТНІ ДНІ

4 VI. 1775. зруйнували москалі Нову Січ.
7. VI. 1843. помер поет Маркіян Шашкевич.
9. VI. 1845. народився драматург і артист Іван Карпенко-Карий (І. Тобілевич).
11. VI. 1931. помер український історик В'ячеслав Липинський.
16. VI. 1849. народилася письменниця Ольга Пчілка.
22. VI. 1929. помер український діяч Евген Чикаленко.
29. VI. 1929. погром москвинів під Конотопом.
29. VI. 1918. помер український учений Федір Вовк.

РІЗНІ ВІСТКИ

✲ **З'їзд студентів Високих Шкіл** відбувся недавно в Чікаго; в нарадах брали участь представники чужонаціональних студентських організацій, які начисляють у Півд. Америці 4 тисячі студентів і 6 тисяч у Півн. Америці. Для всіх студентів признано рівні права та рівні обов'язки.

✲ **Франція** одержала вже з Німеччини свої зграбовані пам'ятки культури; сім поїздів повезли ці народні цінності.

✲ **Велика книгозбірня** у Франкфурті н. М. начисляє під сучасну пору 70.000 книжок наукового змісту; переважають природничі, медичні та сучасних учених друковані праці. Міська бібліотека майже в цілости знищена.

✲ **Обсерваторія в Грінвічі** перенесена на інше ясніше місце разом із усім своїм устаткуванням і далековидами.

✲ **Виставу творчости мистців ДП,** відкрила Дирекція УНРРА у Фрайбурзі в осідку уряду французької окупаційної смуги, в Баден-Бадені. Український відділ дуже добре заступлений.

✲ **Станиця СХС** в українському таборі в Міттенвальді відбула перші свої організаційні сходини, щоб вести харитативні праці на своєму терені; головою тимчасової управи обрано д-ра Годованця.

✲ **Частину бібліотеки** з Фюссену, де жили українці емігранти, перевезено для використання шкільної молоді до табору в Міттенвальді, до якого приїхали теж у числі 1000 душ наші емігранти з Фюссену; табор у Фюссені не існує вже.

✲ **Баденія Ферляг** у Карльсруге (німецьке в-тво) видало життепис Папи Пія XII, у цій книжці описане докладно життя та всестороння діяльність теперішнього Папи.

✲ **За спокій душі українських воїнів,** що як члени польських збройних сил полягли в другій світовій війні, відбулися 30. 5. ц. р. в Едінбурзі в Шкотії торжественне Богослуження і Панахида.

ЮЛІЯН БЕСКИД

НАД БЕЗОДНЕЮ

Плутаються думки й білі рефлекторів стежки заплуталися; схрестилися довгі мечі та на цьому перехресті срібні з'явилися птахи.

Довжиться лента думок та наче з мряковиння висковзуються давні, вчорашні, сьогоднішні, з-перед хвилини картини днів. І такі, що мов з-перед сторіччя, а може тисячів і ніколи не бачених днів. Розгублені очі хапаються жадібно білих доріг і разом сверлюють світляними стежками темінь гранатового моря. Розбігаються ці білі шляхи рефлекторів на зоряних надрах, або знову зливаються в довгі шаблі та рубають важку олив'яну стіну ночі.

Хаос, хрустять пальці на руках і хмари біжать по небі... Розкуйовджене волосся на голові та пальці замотуються в цьому волоссі; долоні закривають очі та не видко берегів, де втомлений ум міг би припочати. Тверді кулаки надавлюють живчики; плентаються настирливі картини думок і мозок застелюється темрявим мереживом, щоб зберегти себе перед божевіллям.

Гранатова габа й чорні кораблі плинуть на хвилях зоряного неба. Ще вертаються настирливі думання та шукають у гранатовій габі ночі забуття. Але ці вогняні мечі далі дужаються з важким валом і блискавицею прорізують чорну греблю ночі.

Рокоче в бурі море; ураганне море. Чорні гроби розкрились, прорвалася запора, вдарила в усі спижеві дзвони тривога: — Налет почався!

Гудуть літаки, дзиготять вікна, дрижать мури. Мільони лят своєю вагою злилися в одне довженне, безпростірне море громів, вогню, чорної грязюки, темині, жаху, безвістя.

Моляться люди по кутках, плачуть жінки голосно, скиглить немовля на грудях своєї матери. Чорну ганчірку на очах держить оцей старик при дверях і в цього під круглим муром зуб на зуба скаче.

— Ні, я вб'ю, наче щеня задушу його! — з білих пелен хоче вирвати своє дитя на-пів божевільна мати, але сусідка заслонює дитину своїм рам'ям і чийсь руки придержують матір далі сидіти на лаві.

— Не курити махорки! Діти є в сховищі! Всім треба повітря! На місцях сидіти! Мовчати! Хто не потрапить мовчати, хай пальці на своїх руках кусає!

Десь поблизу впала бомба та від цього ураганом крізь бічні льохи вбігла повітряна труба й людей у сховищі придавила до землі.

— Господи, Господи, рятуй! — чийсь розпучливі слова пробігли від стіни до стіни. А за ними вслід пронизуюче, жіноче: — Моя дитина! Буря мені дитину вкрала! Біжіть, біжіть! Мозок мені мій убила!

З іншого кутка тихе прохання: — Чому в хаті так темно? Де ви поділися, чому ніхто мене не слухає? Діти, ходіть ближче; чи ми ще на цьому світі?

Люди, що в бомбосховищі, завмерли; а там небо бурлиться зі землею, грізні їздці пробігають зорями кованою дорогою та з найдальших висот зсипають свої залізо-гранітові зломи на порепану грудь землі. І вона теж прибігла, ця чорна ніч на своїх швидконогих конях і погасила своєю непрозорою долонею всі вогні та світила на землі.

Знову мури сколихнулися від грому, та хтось успокоююче прошептав: — Це не в нас. То за технікою...

Чорна саджа давила в гортанці й пил засмічував очі, але не минуло ще пів хвилини та знову під самі двері вдарив грім. І залізний град посипався на голову. Загоріла десь поблизу ганчірка й сірчаним похором повіяло до очей. Сльози цюрком канули й повітря вже не було...

— Пропащі ми — впало серед тиші.

— Ні, молитися всі!

— Це якісь велетні вхопили землю в своїх рамена та наче горіховою лушпиною перекидають на своїх спижевих долонях...

В судорогах дрижали материні губи, хрустіли білі кістки рук у розпуці.

Але там іззовні вітер звалив вогняні стовпи до землі та твердим кулаком задавив фосфорові світила, що від них вулиця запалилася. Цей вітер надбіг від Янівської чорною ломакою, до білого попік свої крила та наче скаженілий танцював і толочив своїми швидкобіжними стопами всю черлень на червоних від вогню каменях. Ще десь по кутках родилися

З ПРИВОДУ ДНЯ МАТЕРИ

Материні скарби

Мамо! Нема на цьому великому світі людини, що мені Тебе заступила б. Мамо, я маю багато приятелів і друзів та їх добре серце завжди еднається зі мною; але ці всі мої найкращі друзі, хоч би всі їх серця зілляти в одне велике серце, — то Твоє, Мамо, серце краше над пламенне сонце, над усі зорі, над усі багатства цього широкого світу.

Мати, виряджаючи свого сина в далеку дорогу, що їй на ім'я — життя, — дала йому в подарунку ввесь свій жемчуг найкращих своїх скарбів. А в цій скарбоні були: юне здоров'я, ясні очі, бистрота ума, спокій душі, терпеливість, сила силенна проречистих бажань та вояцьке хотіння високо нести своє погідне чоло й ніколи не зійти з того шляху, що йому на імення — Правда.

І цей мандрівник ішов крізь гамір життя, крізь бурі, крізь білі, далекі дороги. Він зустрічав на своєму шляху море людських постатей; одні приєднювалися до спільної мети, одні байдуже кивали головами та розходилися і з поганою усмішкою залишували мандрівника на цих твердих дорогах. То, коли зневіра вкрадалася в його серце, йому перед очима з'являлася його старенька мати й мовила: — Сину, я завжди біля тебе. Не турбуйся, зіприся на мое рам'я та я тебе підведу. Ще далека твоя путь і нам удвох легше йти. Нічого не лякайся, а навіть перед найбільшою небезпекою гордо неси свое чоло. Палять тебе вогні жагучим полум'ям у серці, ти не кам'яній у розпуці, ані рук не ломи в журливих думаннях. Я ж несу тобі, сину, мое найкраще благословення, і ти мусиш лицарем на твоєму шляху тривати.

Син ішов і недобрі люди колоди кидали під його ноги, та дехто камінь держав у руці й хотів замахнутися...

— Ні, — мовить мандрівник, — мені не болітиме від вашої наруги... Коби ви знали, яке добро скрізь розсіяне та й у ваших серцях воно дрімає, — ви всі, наче один муж, ішли б до цієї святині, що на її воротах золотими буквами вимережаний напис: М-а-т-и, у-к-р-а-ї-н-к-а!

Біжать, із усіх усюдів збігаються прерізні лякливі думки та морочать голову, — а мати прикладе свою теплу руку, до твого чола, тоді в твоїх очах радіє сонце. — Людино, ти можеш бути в силі свого віку, або старцем, але твоя мати завжди ця сама стоятиме біля тебе, в її серці ніколи не вгасатиме святий вогонь любови. Вона рада б тобі самого неба прихилити.

*

Оце ж їду я недавно городом, а там діти бавляться та співають у садочку. Недалеко від дитячого садочка на дерев'яній лавці сидить якась жінка; очі в її повні сліз, а губи дрижать від тихого зворушення; вона ледве здержується від плачу.

— То чому ви, пані, такі сумні й покірно-німо, наче з якимсь докором, дивитеся на цю дитячу забаву?

— Війна розділила нас... І мої діти остались далеко... Я слухаю дитячого співу та душа моя не ридає тоді вже так голосно, жалібливо. І мені здається, що мій синочок прибіжить до мене...

Мамо, Мамо, що завжди трудишся та молишся за долю Твоїх дітей, Тобі в присв'яті пишемо ці рядки. Будь і Ти, Матусю, від нас благословенна!

Син.

І ДОСІ СНИТЬСЯ: ВИЙШЛА З ХАТИ, ВЕСЕЛАЯ СМІЮЧИСЬ, МАТИ...

Українська мати з донькою — гуцулка з Космача

Конгрес українських політвязнів

Як повідомляє нас Ліга Українських Політичних В'язнів — філія Регенсбург — в днях 29 і 30 червня ц. р. відбудеться в Мюнхені Конгрес усіх українських політичних вязнів німецьких концентраційних таборів і

Цей Конгрес, що є заразом символом перемоги й тріюмфу правди над неправдою, триватиме два дні та складається з двох частин: **у святочній частині конгресу,** яка буде в перший день з'їзду — беруть участь усі українські політичні в'язні, розкинені сьогодні по цілій Європі та запрошені гості. В діловій частині (неділя) братимуть участь тільки політвязні. Конгрес розпічнеться в суботу панахидою за полеглих політвязнів як українських, так і других народів, об'єднаних у Центральній Міжнародній Унії Політичних Вязнів.

Докладніше про сам Конгрес напишемо в черговому числі; сьогодні хочемо тільки підчеркнути, що в послідній війні український нарід поніс аж 12 мільонів кривавих жертв, у цьому около 2 мільони українців згинуло в німецьких тюрмах і конц. таборах. Між живими остались около 25 тисяч політ. вязнів, з яких около 6 тисяч головно зі Західної України є в Німеччині та Західній Європі, а решта зі східних українських областей, переважно вернулися до краю. Доля, що їх там стрінула, є незавидна. Політ-вязнів, які остались по цьому боці — об'єднує Ліга Українських Політичних В'язнів з централею в Мюнхені та зі своїми філіями по всіх більших осередках української еміграції.

ПАСТИРСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Лист Високопреосвященного Владики Епископа Кир Івана Бучка з Риму

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ

Рим, дня 26 січня 1946.

(Знак Еп. Івана Бучка)

ДО
ХВАЛЬНОГО УКРАЇНСЬКОГО ОБЛАСНОГО КОМІТЕТУ
(Українців Бездержавників)
у Регенсбурзі.

Високоповажані Панове, Дорогі в Христі Браття!

Дуже сердечно дякую Вам за Ваше миле й цінне письмо з дня 6. грудня м. р., яке разом із цінними залучниками переслав мені наш добрий о. Др. Петро Дячишин. Зокрема дякую Вам за ті Ваші сердечні привіти й побажання та й прошу приняти від мене з Новим Роком 1946. мої найкращі, хоч уже дуже спізнені, зате тим сердешніші побажання, щоб Милосерний Господь зволив благословити Вас усіх, а з Вами й цілий наш український нарід, зокрема наших бездольних збігців найбагатшими щедротами Свого Пресвятого Серця, потіхою з неба й доброю надією на многі, многі й щасливі літа.

З великою увагою й правдивим зацікавленням прочитував я Ваші залучники та й подивляв у них ту велич українського духа, що серед такого страшного лихоліття не то, що не заломлюється, але виявляє свої найшляхотніші змагання для оборони найкращих здобутків християнської культури й цивілізації перед азійським варварством так, що слушно може служити за зразок для тих народів, що чваняться своєю віковою культурою, а в самій речі, повинні би соромитись за ту нікчемність, яка в їхніх взаєминах з тим згаданим варварством каже їм щораз то далі відступати і зраджувати засади, що е вицвітом саме тої християнської культури, якою вони чваняться.

Рад би я дуже бодай на хвильку знайтися між Вами, поговорити лицем у лице, потішити Вас Божим Словом і зблизька благословити. Та, нажаль, воно тепер неможливе з багатьох зглядів. Часи лукаві. Та й не дуже було б указане, хоч би й на короткий час опускати мій теперішній осідок тоді, коли саме з того місця можна найкраще чувати над усіма нашими справами, а при цьому так воно складається, як і завжди було в нашій історії, що тільки від Святого Апостольського Престолу можемо сподіватися правдивого спочування в нашій недолі, а то й могутнього голосу в нашій обороні. Не вважаю за вказане тут описувати ті всі випадки, хочби тільки з останніх місяців, що в них вчасна інтервенція Святого Вітця відвернула загрозливу небезпеку від наших нещасних збігців в тому чи іншому таборі. Правда, в теперішних умовинах всесвітньої політики не можемо ми уповати на повний успіх інтервенцій Святого Вітця перед могутніми цього світу, які клонять голови перед авторитетом атомової бомби, але нерадо признають авторитет Христового Намісника. Та зате наша надія кріпиться довірям до могутньої інтервенції Святого Вітця перед Милосерним і Всемогучим Богом, бо маємо наявні докази й запевнювання зі сторони Святого Вітця про Його особливе зацікавлення нашою долею, про Його молитви особисті та й про візвання цілого християнського світу до молитов і покути за кращу долю українського народу.

Це для нас цінніша інтерванція, як ті всі голоси в нашій обороні зі сторони цеї, чи тої потуги, або навіть і всіх їх разом, бо ці другі інтервенції, чи протекції могли би нас тільки в блуд впровадити, звертаючи нашу надію на людську поміч, а тимчасом у Святому Письмі сказано, що «Проклят чоловік, надіяйся на чоловіка». Історичні події останніх часів повинні вже раз навчити нас, які гіркі розчарування й прокляття несе за собою зв'язування своїх надій з тою чи іншою людською потугою.

Оттої доброї надії, опертої на довірю в батьківське Боже Провидіння, що чувае над нами з більшою любов'ю, як чувае над долею воробця на даху, надії опертої на довірю в Боже Милосердя, Справедливість і Всесилу з цілого серця бажаю Вам, мої Дорогі в Христі Браття, щоб заедно повторювати те, що колись сказав Праведний і Многострадальний Йов до Господа Бога: «Хоч і вбив би Ти мене, я не перестану на Тебе надіятися й уповати на Тебе». Саме таке непохитне уповання Богу подобається і немов примушуе Бога й Вітця нашого, щоби глянувся на нашу недолю, бо ж Він, як каже Псальмопівець: «ІЦедр і милостив Господь, долготерпелив і многомилостив не до конца прогніваеться, ниже во вік враждуеть».

ІЩе раз і ще раз із цілого серця благословлю Вас, Дорогі в Христі Браття, та з Вами разом благословлю й цілий наш любий і многострадальний український нарід.

Відданий Вам у Христі Господі
брат і слуга

† ІВАН
Епископ АВ

Українці на Оселі в Регенсбурзі прощають свого приятеля п. Гільца з УНРРА.

малі вогні, але вони скоро танули; надбігла нова стихія та вона зм'яжджила всі світляні смолоскипи в своїх широких долонях.

Небо ставало чисте, білілися круглими цятками на гранатовій габі малі й більші зорі та від вулиці ще сіркою пахло. Рефлектор далі розхрещував свої рамена, одначе не можбуло спізнати — де на землі, з якого джерела стріляють до неба ці світляні водограї?

Потім, десь п'ять хвилин перед четвертою над ранком буря зломила свої крила. Видніли ще залишки повітряної атаки, ще пробовтувалися світляні мережива крізь гранатову стіну ночі, далеко вже, але ще грізно варчав мотор, одначе не зсипався вже залізний град на голову міста. Десь у далекій віддалі гупало щось важке, тверде, тяжким молотом валило в камінну грудь землі. Гун, гун, гуп!..

Ще коні стояли здовж залізної огорожі, хвостами до вулиці; вони гризли зубами та неспокійно іржали; не було ані жменьки сіна перед кіньми.

А потім вони, жінки, що білим ранком прибігли до міста і дзвонили бляшаними баньками з молоком, вони розсіяли по всьому місті крутобіжні стежки. І на цих стежках плуталися людські очі та родилися тривожні думки.

— За мостом перед Скниловом з великого авта випровадили багато людей... Саму молодь...

Бігли ці жінки з заплаканими очима й проголошували: — Було їх більше, як сотня, їх руки сковані ланцюгами; ще крісом їх били по головах та ані слова не дозволили промовити...

Прилучувалися люди до цих білих жінок: — За рогачкою... Як у лісі зрубані дерева. Лиш вогнем ригнуло...

— А сами повскакували зповоротом до авта й лиш чорний порох замів сліди... Тікали люті кровожади...

Плакали жінки та розповідали, але один чоловік не видержав: — І мій син був ще до вчора між ними на Лонцкого...

Цей чоловік випустив з своїх рук дитину, здер свій капелюх з голови, сховав його під паху й пальці на руках заключив у тверді кулаки; потім без слова відштовхнув жінок з дороги. — Піду там! — він грізно кашлянув.

— Вернися чоловіче! Ще тебе...

— Мати Божа, зглянься з високого неба!

Жінки плакали, поклавши на середину хідника свої бляшанки з молоком і білі тоболи з білим хлібом; у руках мняли вони квітисті запаски та білим рубцем хустин на голові протирали свої очі й мокрі від сліз лиця.

— Перша вулиця від рогачки в напрямі до Городка дотла вигоріла. Ми бачили з села, що діялося вночі над містом. Всі люди вийшли з хат на дорогу й малих дітей забрали матері з собою.

— Луна ясніла на всі лади. Велике море вогнів. Чи тікати до лісів? — губилися в селі люди в своїх здогадах — чи до міста бігти рятувати?...

— Діти зі страху висипку подіставали.

— Яка ж мені радість, що пшениця — як море зародила?

— То ви хоч хліб маете на селі, — вмішався якийсь робітник, — а ми без кришини вже другий тиждень здихаемо... Холера, ненажора загорнули контингенти, і тепер народ голодом мучать! Грім би його вбив!

— Тихо, не бреши, чоловіче! Не знаеш, де за таке беруть?!

— Хай ясний перун його! Таких... Матері його сто чортяк...

З-поза вутла розваленої каменицї надбіг вуличник та почав голосно: — Левенті, левенті! Махоркові, вірджінія, симфонія!

— Родзинки, родзинки, цитрина, балабухи, помаранчі, торт крухий...

І старик той, що щодня з катариною та зеленою пашугою сидить під поштою, уже вийшов на вулицю та мене корбою: — Тиню-риню, гундурунду...

То що лише тоді виплинуло біле сонце з-поза сірих берегів і оббігло широкі ворота міста та на стінах звалищ — це ранкове сонце — написало своїми пламенними вогнями — «Де руїна, там відродження».

І в золото вдягалися стрункі верхівки Волоської церкви та найвижча вежа собі під ноги кинула поганський півмісяць і широко розвела рамена свого переможного золотого хреста.

З культурного життя Оселі Регенсбург

ПЕРША МАТУРА

Дня 20 березня 1946 р. в українській VIII-кл. гімназії гуманістичного типу на Оселі — Регенсбург, під проводом директора гімназії В. Величка закінчилася перша матура цієї гімназії.

До іспиту допущено 10 кандидатів. Письмовий і усний іспит тривав від 5. 3. до 20. 3. 1946.

Успішно закінчили іспит зрілости:

1. Мисевич Любомира, Степанія,
2. Змий Степанія,
3. Жук Ольга.
4. Семянов Дмитро,
5. Кушель Володимир,
6. Урбан Ірина, Юлія,
7. Мулярчик Надія, Степанія,
8. Винник Роман,
9. Плювак Іван,
10. Овсієнко-Волоховський Володимир.

На іспитах була присяжна представниця УНРРА — американка місс Пфроммер, яка знає німецьку мову. — Свідоцтва зрілости потвердила УНРРА.

Перед матурою, 4-ох учнів VIII. кл., а саме:

1. Бутрин Петро,
2. Зарицький Евген,
3. Мельник Софія,
4. Тарнавський Тадей

переїхали до Мюнхену (Карльсфельд) і там зложили іспити зрілости на матуральних курсах організованих тамошньою УНРРА.

ТОРГОВЕЛЬНО-КООПЕРАТИВНИЙ КУРС

Подається до відома, що в наступному тижні (дату оголоситься додатково) буде відкритий 6-місячний торговельно-кооперативний курс для хлопців і дівчат, що закінчили 15 рік життя.

Курс вестимуть наші досвідчені фахові кооператори.

Кандидати зголошуються в Культ. освіт. Реферат в урядових годинах.

ДІВОЧА ШКОЛА ХАТНЬОГО ГОСПОДАРСТВА

Оголошується додаткові вписи до однорічної школи хатнього господарства для дівчат у віці від 15 року життя.

Вписи переводить Культ.-освітний Реферат в урядових годинах.

Умови прийняття:

1. Закінчення 6 кл. народньої школи.
2. Закінчення 15 року життя.

РУСНАК СПІВАЄ

Дня 21. 6. ц. р. відбувся концерт знаного оперового співака, Ореста Руснака — на сцені Регенсбурської оселі.

Прекрасний голос у середніх і високих позиціях мило проймає душу слухача. Українські народні пісні виконані чутливо й стилево (Веснянки — Матюка і Дума — Воробкевича). Оперові арії із оп. «Тоска й Паяци» в артистичному виконанні співака зробили кольосальне враження милого й прекрасного. В кінці другого акту програми були вручені співакові цвіти, як символ признання й подяки.

ВАЖНА І КОРИСНА ПОСТАНОВА УНРРА

В порозумінні з Директорами шкіл усіх національних груп на Оселі Регенсбург, УНРРА вирішила, що шкільний примус обов'язує всіх мешканців оселі, які ще не закінчили 20 року життя.

НАТАЛКА ПОЛТАВКА

на Регенсбурській сцені в Оселі

Підготовка до вистави тягнулася дуже довго — кілька місяців. Причиною до цього були різні перешкоди в несприятливих для нас обставинах нашого побуту.

Все ж таки зачате діло приведено 10. 6. до кінця.

Перед виставою на салі настрій святочний. Дзвінок. Увага. Орхестра виконує увертюру з мотивів народних пісень. В орхестрі відчувається незграбність. Завіса відслонюється. Увага глядача скупчується на прекрасній декорації (роботи арт.-різбаря п. Кашпученка). Це солідний мистецький твір глибоко й основно продуманий і солідно виконаний в своїй цілості й стилю. Цей милий образ декорації відразу ж таки втягає глядача в передсмак самої вистави. На жаль гра, спів, характеризація й убрання виконавців вистави не дали сподіваного висліду мистецького викінчення в цілості.

Хоч поміж ними є фактично добрий голосовий матеріял (правда невишколений — Наталка) і артистичний (Терпелиха, Виборний, Микола, Возьний). Лишень треба уникати пересад у оформленню типів п'єси (Виборний, Возьний, Микола). Особливу увагу треба звернути на стиль убрань (Возьний, Терпелиха, Петро) в залежності від ролі виконавця, характеру й часу подій, які узмістовнюють п'єсу. До того ж треба пам'ятати, що оперета крім артистичної гри вимагає ще й відповідної голосової обсади. Правда, багато недотягнень треба взяти на рахунок виїмкових обставин. Все ж таки треба старатися позбутися цих недомагань. Назагал вистава пройшла добре. Враження, яке залишила вистава на глядача, дуже лише. Присутній (І—ко).

Українське Спортове Т-во „Січ" оживило свою діяльність

В березні 1946. р. засновано на оселі Регенсбург Українське Спортове Т-во «Січ», якого завданням є ширити і пропагувати фізичне виховання всієї української молоді оселі.

Щоб оживити працю в Т-ві скликано Надзвичайні Загальні Збори на день 13 червня ц. р., на яких вибрано повий провід Т-ва.

На першому засіданні Проводу намічено плян праці, а саме:

1. Завести потрібне діловодство.
2. Повести пропаганду за приступленням у члени Т-ва.
3. Зорганізувати поодинокі секції:

а) легкоатлетичну, б) копаного м'яча, в) відбиванки, г) кошівки, г) шахову, д) стук-пук.

4. Подбати про відповідні матеріяльні засоби на закуп необхідного спортового виряду для поодиноких секцій.
5. Улаштовувати спортово-культурні імпрези для підвищення морального і фізичного рівня спортовців.
6. Придбати й урядити спортову домівку.

За цей короткий час Провід Т-ва наладнав усе діловодство та в порозумінню з вибраними провідниками секцій відбув сходини з членами поодиноких секцій, які переорганізовано та вибрано капітанів дружин і назначено дні і час на постійні тренінги. Щоби Провід Т-ва зумів вповні виконати намічений плян своєї праці обов'язані широкі круги нашого громадянства більше зайнтересувалися цим одиноким на нашому терені спортовим Т-вом.

Масовим вступленням у члени Т-ва — як дійсні і помагаючі члени, засвідчить українське громадянство, що йому глибоко лежить на серці краще майбутне та справа фізичного виховання української молоді і тим самим створить моральну й матеріяльну базу для осягнення наміченої мети.

Взиваємо всіх спортовців вступати в ряди поодиноких секцій, а саме:

1. Лекгоатлетики,
2. Копаного м'яча,
3. Відбиванки,
4. Кошівки,
5. Шашів,
6. Сутк-пук.

Тренінги відбуватимуться в такому порядку:

1. Копаний м'яч: вівторок і п'ятниця год. 19.
2. Легкоатлетика: середа і четвер год. 19.
3. Відбиванка і кошівка:

а) чоловіки — понеділок, середа, п'ятниця від год. 18-ої,

б) жінки і олодбої — вівторок, четвер, субота від год. 18-ої,

4. Шаши — кожний день в клюбі УНРРА від год. 19,
5. Стук-пук — понеділок, субота год. 18.

Зголошення приступати в члени УСТ «Січ» приймається в канцелярії Харчевого Відділу бл. V.

За народнє здоров'я

повідомлення Санітарно-Харитативної Служби

Управа Санітарно - Харитативної Служби в Мюнхені повідомляє, що буде видавати журнал С. Х. С. «Вісник» як орган Головної Управи С. Х. С. для потреб членів С. Х. С. і для широкого загалу.

В цьому журналі будуть поміщуватися статті та матеріяли:

1. Загальна частина зі статтями загально-інформативного характеру;
2. Медично-санітарна ділянка; в ній будуть насвітлювані:

а) потреба охорони народного здоров'я і розв'язування цього важливого питання у практиці;

б) перша допомога; хто й в який спосіб може й повинен її уділювати;

в) значіння медично - санітарних пунктів, де та як їх творити й вести;

г) організація санітарної опіки та як її вести, зокрема — як опікуватися хворими в лікарнях і каліками;

д) опіка над матірю та дитиною;

е) поборювання поширених недуг;

і) організація і метода вишколу допоміжних сил для санітарної служби;

з) станові справи лікарів і потреба їхнього об'єднання.

3. Загально допомогова частина, її значіння та потреба й спосіб нести матеріяльну й моральну допомогу потребуючим.
4. Окрема частина для огляду подій та куток розваги;
5. Розшуковий реферат буде й далі поміщувати відомості про загублені особи та зв'язані з цим оголошення.

Управа С. Х. С. хоче, щоб журнал «Вісник» був відзеркаленням думок усього українського громадянства, тому просить усіх громадян співпрацювати в редагуванні журналу. Всякі статті, зокрема різні часописні матеріяли дуже побажані для Редакції журналу. Ці матеріяли слід постійно посилати на адресу: **Санітарно-Харитативна Служба, Мюнхен, Дахауерштрассе 9/II.** (для Редакції «Вісника»).

Справа народнього здоров'я це основна наша національна справа. Зокрема, коли взяти під увагу важкі обставини еміграційного життя, ця ділянка набирає ще важливішого значення. Знаємо, що в наших рядах є багато громадян, які в цьому напрямі могли б присвятити багато своїх сил і знання у цій корисній для загалу праці, тому вітаємо шляхотний почин Санітарно-Харитативної Служби та бажаємо якнайкращих успіхів Редакції «Вісника».

Головою Станиці С. Х. С. на Регенсбурську область є Др. Любчак, до якого слід звертатися в справах зв'язаних з діяльністю С. Х. С. у Регенсбурзі.

ДО ВІДОМА

На основі дозволу УНРРА, Регенсбург, Теам 120 з дня 30. 4. 1946. починає свої праці тижневик «Українське Слово». Тижневик редагує окрема Редакційна Колегія, якої склад підлягає затвердженню Ц.П.У.Е.

Застрашаюче явище

проти бандитизму і крадіжей

Читаючи чужонаціональну пресу находимо деколи вістки, що добре озброєні та переодягнені бандити нападають уночі на прохожих, або пліндрують господарства, убиваючи при тому декого з мешканців хат, а саме господаря чи декого з його рідні. Чи ці бандити-грабіжники діють з пімсти, чи зі жадоби легкої наживи, — це не наше діло судити; від цього є суди та тюрми.

Не можна зовсім радіти, коли в німецькій пресі пишуть з виявом погорди, що бандити — це «ауслендери». До «ауслендерів» і нас зачисляють, бо «ауслендер», — це чужинець. Вправді — славити Бога, не було досі вісток, що між бандитами були наші люди, — одначе й те сумне, що при нападі були «полен» та суд засудив їх за грабіж чи вбивство на кару смерти. Польські чільніші громадяни вдаряють на сторінках своєї преси час-до-часу в дзвін на тривогу, накликають своїх нижчих братів до праці, до науки, до збереження закордоном чести свого національного імени. Зовсім не радіємо, що серед таких важких обставин життя находяться ще одиниці, яких ані далекий світ, ані війна не привела на добру дорогу.

Ми одне скажемо: якщо хтонебудь з українців допустився би будьякого ганебного вчинку, що понижував би нашу національну честь, ми ані одного слова не прикладемо в його обороні; зате всім зусиллям будемо старатися, щоб такого якнайстрогіше покарати, тобто негайно відправили його «на родіну». Злочинців, яким байдужа національна честь, безоглядно треба карати!

Це наше перше та останне слово!

ПЛАСТОВЕ ЖИТТЯ

Дня 24. 4. 1946 р. відбулося, при співучасти майже всіх громадян української оселі в Регенсбурзі та запрошених гостей з терену Баварії, посвячення першого на еміграції пластового прапору регенсбурського коша.

Дня 5. 5. 1946 відсв'яткував пластовий кіш свято свого Патрона св. Юрія та 35-ліття українського пласту. Свято закінчено ватрою при співучасти запрошених гостей-пластунів інших національностей.

Дня 21. 5. 1946 та 26. 5. 1946, Пластовий Кіш узяв участь в Святі Весни, яке зорганізовано на прохання УНРРА. Пласт виступив на цьому святі з своєю програмою, а завершенням свята була добре зорганізована ватра. Участь в ній взяли пластуни всіх національностей, що замешкують т. зв. Ганггоферзіделюнг.

НОВІ ВИДАННЯ

Літопис українського політв'язня: це журнал, що дає українському громадянству корисну лектуру, історикам джерело в їх праці та для Героїв, що погинули в підваллях, льохах, від ворожих куль, на шибеницях у концентраційних таборах, або нелюдськими катами замордовані — для них літопис — це найкращий пам'ятник, який свідчитиме про велику любов Синів України до своєї Батьківщини, про Їх посвяту, героїзм і славну смерть непереможних Лицарів. Ч. І. Р'к І. стор. 44. цикльост. видання, ціна 3 рм., автори: Ю. Клен, З. Південний, В. Стахів, Ю. Косач, О. Ольжич, Б. Вітошинський, О. Ю. Ковальський, Р. А. Д. Андріевський, О. Фроляк, В. Крипя, Ю. Форись, ВАП,; видає Ліга УПВ., Мюнхен, Дахауерштр. 37П. Ред. Колегія.

Студентська Думка: Орган Української Студентської Громади при УТІ в Регенсбурзі, обіймає 5 частин: загальна частина, наука-світогляд, літературні спроби, хроніка, розвага, редагує Колегія, вид. У.С.Г. при УТІ, цикльост. видання.

ІНФОРМАТИВНИЙ ТИЖНЕВИК

Заходами УНРРА Теам 120 почав в Регенсбурзі виходити тижневик **«Інформація»** для потреб і місцевих справ УНРРА. Крім урядових повідомлень у англійській та німецьких мовах є ще короткі матеріяли про життя ДП. в оселі в мовах тих національностей, які поселюють Ганггоферзіделюнг. Українська сторінка подає крім короткої змістовної статейки, короткі вістки про життя українців на оселі.

† О. МИХАЙЛО ГАЙДУК

Дня 6. липня 1944 р. згинув застрілений на західніх окраїнах Українських Земель, один із кращих синів нашої Батьківщини, о. Михайло Гайдук, парох села Глудно (Дрогобиччина). Його смерть — це звено в довгому ланцюгу жертв, що їх зложило ціле західне пограниччя.

О. Михайло Гайдук був відомий у Дрогобиччині й Короснянщині в передвоєнні та воєнні часи, як повний енергії, посвяти й жертвенности священик та громадянин. Сьогодні — в другу річницю Його геройської смерти — шлемо Його Могилі, з далекої чужини, вислови пієтизму та великої пошани.

Поминальне Богослуження відправиться дня 6. липня 1946 р. о год. 8 рано в Осельній Церкві.

Товариші праці.

ЗАМОВЛЕННЯ НА ЧАСОПИС

З незалежних від нас причин не можемо приймати передпат на поодинокі числа нашого часопису. Натомість можемо передавати бажану скількість примірників нашого часопису Управам Осель Бездержавних Українців, якщо вони перешлють нам дозвіл місцевої УНРРА для поширення нашого часопису між місцевими мешканцями оселі.

НАЙБІЛЬША ЖУРБА

Пані Перепелиця: — Чого ж ви, добродійко, такі сумні, зажурені?

Пані Булька: — Ой, ой, ой! Аж три години стояла я в черзі та й подумайте — в моїй пачці не було коробки з родзинками... лише зі сливками.

Редагує: Редакційна Колегія.
Адреса Редакції: **„Ukrajinske Slowo".**
Regensburg, Ganghofersiedlung
UNRRA, Team 120.
Permited by UNRRA, Team 120,
Regensburg.